ROBERT MAPPLETHORPE
FLOWERS AND PEOPLE

UN DIÀLEG VISUAL AMB L'ÒPERA HADRIAN DE RUFUS WAINWRIGHT
UN DIÁLOGO VISUAL CON LA ÓPERA HADRIAN DE RUFUS WAINWRIGHT
A VISUAL DIALOGUE WITH RUFUS WAINWRIGHT'S OPERA HADRIAN

L'obra de Robert Mapplethorpe és única en la història de la fotografia. Va obrir aquest mitjà a una infinita varietat de nous temes i territoris, mentre que alhora va crear algunes de les imatges més icòniques i clàssiques de la fotografia. Mapplethorpe va dedicar pràcticament tota la seva carrera a la fotografia i va ser una força impulsora de primer ordre a l'hora d'elevar la fotografia al mateix estatus que altres formes artístiques clàssiques com són l'escultura o la pintura. Va ser pioner, era perfeccionista, i en el seu apropament a la llum i la composició, un classicista. Els retrats, nus i flors de Mapplethorpe expressen els estats emocionals fonamentals de l'existència humana, de l'amor a l'odi i de l'alegria al dolor, vistos a través d'una òptica homosexual sense remordiments. El marbre i la pintura com a materials per a l'art clàssic es veuen substituïts per la pell i el cuir.

En les dues representacions que se'n faran al Festival de Peralada i al Teatro Real, les imatges de Mapplethorpe formaran el teló de fons de la versió concert de l'òpera Hadrian de Rufus Wainwright. A primera vista, el món de l'òpera, el món de l'Hadrian de Rufus Wainwright i el món de la fotografia de Mapplethorpe sembla que no tenen res a veure en el temps i en l'estètica. Però si hi donem un cop d'ull amb més profunditat, les interseccions entre ells, les connexions dels temes, la subversió de formes clàssiques per mitjà de la injecció d'una forma diferent de sexualitat es tornen prou evidents. L'Hadrian de Wainwright reestructura el triangle amorós de l'òpera en què el tenor estima la soprano i el barítonés qui mira d'evitar-ho. A Hadrian, el barítonestima el tenor i la soprano és qui mira d'evitar-ho. La resta de l'òpera segueix el format clàssic de la grand opéra en els quatre actes, un número de dansa extens al segon acte, el duet dels enamorats a l'acte tercer i la mort tràgica de l'heroi en el quart acte, cors, escenes de conjunt i àries. Totes les grans òperes toquen les històries d'amor més grans, des de Carmen i José fins a Tristany i Isolda. Hadrian no podia ser anomalia.

Ni Mapplethorpe ni Wainwright proven d'amagar, en el format i en la forma, l'homosexualitat de la seva obra. Tots dos l'enfoquen amb el cap ben alt, sense cap mena de vergonya, sense reserves i, per tant, des de la més profunda observació, la seva obra va més de la controvèrsia que pogués generar a la superfície per endinsar-se en el que uneix els éssers humans.

Les imatges que es mostren en aquesta exposició són una selecció de les triades per acompanyar les representacions en directe. Les fotografies de persones es corresponen amb els personatges principals de l'òpera. En aquest context, cada imatge d'una persona es juxtaposa amb la imatge d'una flor. Les flors de Mapplethorpe tenen qualitats antropomòrfiques. Els talls de les flors s'abracen entre ells tal com ho fan els amants, inclinen els caps l'un vers l'altre com pretendents que anhelen estar units, o bé es fan mal i pateixen de la mateixa manera que les persones afronten les tragèdies més greus.

Si ens fixem en el drama que hi ha rere les imatges de Mapplethorpe de persones i flors, queda patent com de subtil i potents són a l'hora d'acompanyar la història d'un emperador que ho hagués pogut tenir tot, tret de l'únic que desitjava de veritat. Un emperador que es va adonar que el seu únic llegat residia en el fet que estimava. Un cop ho va descobrir, ja estava preparat per morir.

Mapplethorpe afirmava que, quan es trobava rere la càmera, s'oblidava del fet que existia. L'amor és oblidar el dolor de l'existència.

Jörn Weisbrodt

La obra de Robert Mapplethorpe es única en la historia de la fotografía. Abrió este medio a una infinita variedad de nuevos temas y territorios, mientras que a su vez creó algunas de las imágenes más icónicas y clásicas de la fotografía. Mapplethorpe dedicó prácticamente toda su carrera a la fotografía y fue una fuerza impulsora de primer orden a la hora de elevar la fotografía al mismo estatus que otras formas artísticas clásicas como la escultura o la pintura. Fue pionero, era perfeccionista, y en su acercamiento a la luz y la composición, un clasicista. Los retratos, desnudos y flores de Mapplethorpe expresan los estados emocionales fundamentales de la existencia humana, del amor al odio y de la alegría al dolor, vistos a través de una óptica homosexual sin remordimientos. El mármol y la pintura como materiales para el arte clásico se ven sustituidos por la piel y el cuero.

En las dos representaciones que se harán en el Festival de Peralada y el Teatro Real, las imágenes de Mapplethorpe formarán el telón de fondo de la versión concierto de la ópera Hadrian de Rufus Wainwright. A primera vista, el mundo de la ópera, el mundo del Hadrian de Rufus Wainwright y el mundo de la fotografía de Mapplethorpe parece que no tienen nada que ver en el tiempo y en la estética. Pero si echamos un vistazo más en profundidad, las intersecciones entre ellos, las conexiones de sus temas, la subversión de formas clásicas por medio de la inyección de una forma diferente de sexualidad se vuelven evidentes. El Hadrian de Wainwright reestructura el triángulo amoroso de la ópera en el que el tenor ama a la soprano y el barítono trata de evitarlo. En Hadrian, el barítono ama al tenor y la soprano trata de evitarlo. El resto de la ópera sigue el formato clásico de la grand opéra en sus cuatro actos, un número de danza extenso en el acto segundo, el dueto de los enamorados en el acto tercero y la trágica muerte del héroe en el cuarto acto, coros, escenas de conjunto y arias. Todas las grandes óperas tocan las mayores historias de amor, desde Carmen y José hasta Tristán e Isolda. Hadrian no iba a ser una anomalía.

Ni Mapplethorpe ni Wainwright tratan de ocultar, en el formato y la forma, la homosexualidad de su obra. Ambos la enfocan con la cabeza bien alta, sin vergüenza, sin reservas y, por lo tanto, desde la más profunda observación, su obra va más allá de la controversia que pudiera generar en la superficie para penetrar en lo que une a los seres humanos.

Las imágenes que se muestran en esta exposición son una selección de las elegidas para acompañar las representaciones en directo. Las fotografías de personas se corresponden con los personajes principales de la ópera. En este contexto, cada imagen de una persona se yuxtapone con la imagen de una flor. Las flores de Mapplethorpe tienen cualidades antropomórficas. Los tallos de las flores se abrazan entre ellos como lo hacen los amantes, inclinan sus cabezas el uno hacia el otro como pretendientes que anhelan estar unidos, o bien se hacen daño y sufren del mismo modo que las personas afrontan las tragedias más graves.

Si nos fijamos en el drama que subyace en las imágenes de Mapplethorpe de personas y flores, queda patente lo sutil y potentes que son a la hora de acompañar la historia de un emperador que lo hubiera podido tener todo, salvo lo único que deseaba de verdad. Un emperador que se dio cuenta de que su único legado residía en el hecho de que amaba. Una vez lo descubrió, estaba listo para morir.

Mapplethorpe afirmaba que, cuando estaba detrás de la cámara, se olvidaba de que existía. El amor es olvidar el dolor de la existencia.

Jörn Weisbrodt

Robert Mapplethorpe's work is singular within the history of photography. He has opened up the medium to vastly new subjects and territories, while at the same time creating some of the most iconic and classical images in photography. Mapplethorpe almost entirely dedicated his career to photography and was a major driving force in elevating photography to the same status as the classical art forms of sculpture or painting. He was a trailblazer, a perfectionist, and in his approach to lighting and composition, a classicist. Mapplethorpe's portraits, nudes and flowers express the fundamental emotional states of our human existence, from love to hatred and joy to pain, seen through an unapologetic homosexual lens. The classical materials of marble and paint to describe the human form are replaced in his photos by skin and leather

For two performances at the Peralada Festival and the Teatro Real, Mapplethorpe's images will form the visual backdrop to concert performances of Rufus Wainwright's opera, Hadrian. At first glance, the world of opera, the world of Rufus Wainwright's Hadrian and the world of Mapplethorpe's photography seem ages and aesthetics apart. But upon closer look, the crossroads between them, the connections of their themes, the subversion of classical forms through injection of a different form of sexuality, become evident. Wainwright's Hadrian reshuffles the traditional love triangle of opera where the tenor loves the soprano and the baritone tries to prevent it. In Hadrian, the baritone loves the tenor and the soprano tries to prevent it. The rest of the form of the opera follows the form of the Grand Opera with its four acts, a large dance number in act 2, the great love duet in act 3 and the tragic death of the hero in act 4, chorus, ensemble scenes and arias. All great operas are about great love stories, from Carmen and Jose to Tristan and Isolde. Hadrian is no different.

Neither Mapplethorpe nor Wainwright try to hide in any shape or form, the homosexuality from their work. They both approach it head on, without shame, without reservation, and therefore upon deeper inspection, their work goes way beyond the controversy it might stir at the surface towards the core of what brings humans together.

The images on display in this exhibition are a selection of the ones that were chosen to accompany the live performances. The photographs of people correspond with the main characters in the opera. In this setting, each image of a person is juxtaposed with a flower image. Mapplethorpe's flowers have anthropomorphic qualities. Flower stems embrace each other like lovers, they tilt their head towards each other like admirers yearning to be united, or they get hurt and injured like people facing severe tragedies.

Looking at the drama that lies in Mapplethorpe's pictures of people and flowers, it is obvious how subtly and powerfully they are able to accompany the story of an emperor who could have everything, just not the one thing he really desired. An emperor who realized that his only legacy lied in the fact that he loved. Once he did, he was ready to die.

Mapplethorpe said that when he was behind the camera he forgot that he existed. Love is forgetting the pain of existence.

Jörn Weisbrodt